

Juni indgivne Andragende, og man søgte derfor igen at faa Regeringens Medlemmer i Tale, men det lykkedes ikke at træffe andre end Generaldirektør Michael Koefoed, hvis Udtalelser af Tjenestemændene opfattedes som lidet velvillige og forstaaende, og af de Forhandlinger, der førtes, saavel som af de Forhandlinger, der den 16. August fandt Sted med Finansministeren, fik man det Indtryk, at saavel Generaldirektørens som Finansministerens Stilling til de Ønsker, Tjenestemændene fremsatte, var alt andet end forstaaende, alt andet end velvillige.

Saa kom September Maaned, d. 15., 16., 17. samledes Organisationens Ledere i Aarhus for at drøfte Stillingen. Men forinden dette Møde fandt Sted, er det mig bekendt, at Formanden for Dansk Jernbaneforbund to Gange havde en Konference med den højtærede Finansminister, og disse Konferencer drejede sig om, at Dansk Jernbaneforbund gerne vilde have en Udtalelse fra den højtærede Minister om, eller i alt Fald en Antydning af, hvorledes Regeringen havde tænkt sig at stille sig med Hensyn til de Beløbs Størrelse, som Dyrtidstillæget vilde komme til at omfatte. Men om dette Forhold ønskede den højtærede Finansminister heller ikke at udtale sig. Den højtærede Finansminister henviste til, at der nu lige var forelagt et Komplex af Skattelove for Rigsdagen, og før Ministeren var sikker paa, at dette Komplex i alt væsentligt vilde blive gennemført, kunde og vilde Ministeren altsaa ikke udtale sig om de Tilæggs Størrelse, der her kunde være Tale om. Jeg maa i denne Forbindelse sige, at mig forekommer det, at hvis der havde været den fornødne Forstaaelse fra Finansministerens Side, maatte han jo, samtidig med at han forelagde Skattelovene, kunne have forelagt et Lovforslag om Dyrtidstillæg. Den højtærede Finansminister udtalte nemlig her ved Skatteiovenes Forelæggelse, at han vilde have det hele Komplex, saaledes som det var forelagt, hverken mere eller mindre, og jeg tror, den højtærede Finansminister paa det Tidspunkt alierede havde Grund til at tro, at saaledes som han ønskede det, vilde det ogsaa ske. Altsaa maatte den højtærede Finansminister paa det Tidspunkt nogenlunde kunne have været klar over, hvor stort et Beløb der vilde kunne disponeres over til Dyrtidstillæg for Tjenestemændene for Aaret 1918. Jeg maa desuden sige, at naar jeg erindrer, hvorledes den højtærede Finansminister stillede sig overfor mit Partis Ordfører her i Salen ved Dyrtidstillægslovsforslagets første

Behandling, hvor den højtærede Finansminister bebrejdede vor Ordfører, at han ikke var i Stand til i Løbet af et Kvarter at sætte sig ind i Tingene — den højtærede Finansminister udtrykte sig saaledes: at et Kvarter vilde være nok for Folk med normale Evner til at sætte sig ind i Tingene —, hvor han altsaa ikke vilde unde vort Partis Ordfører og vort Parti mere end et Kvarter til at gøre sig bekendt med dette Forslag til Dyrtidstillæg, som dog androg et samlet Beløb af 37 Mill. Kr., maatte jeg gaa ud fra, at den højtærede Finansminister var saa meget mere klog end vi i det konservative Folkeparti, at han for sit Vedkommende ikke vilde bebrejde os, at vi forlangte et Kvarter, naar han selv havde brugt omtrent et halvt Aar til at komme til Klarhed angaaende baade sin og det samlede Ministeriums Stilling til Tjenestemændenes Krav om Dyrtidstillæg for Aaret 1918. Thi faktisk begyndte Tjenestemændene deres Bestræbeiser for at faa en Forhandling i Gang med det højtærede Ministerium allerede i Maj Maaned, og først henimod Slutningen af September Maaned opnaaede de at faa en Afgørelse paa denne Sag. Altsaa, den højtærede Finansminister brugte ca. et halvt Aar til sine Overvejelser; derfor finder jeg det i høj Grad malplaceret, at den højtærede Finansminister vilde bebrejde vort Parti, at vi ikke kunde sætte os ind i denne Sag i Løbet af et Kvarter.

Den Besked, Formanden for Dansk Jernbaneforbund fik fra den højtærede Finansminister — det vil sige den Besked, han ikke fik —, maatte han altsaa gaa til Aarhus med. Og det er jo ganske givet, at saaledes som Situationen den Gang laa indenfor Tjenestemændenes Rækker, var den Meddelelse, Formanden dér kom med, jo ikke i særlig Grad skikket til at berolige de opskramte Gemytter, og derfor kom det saa vidt, som det kom: at Tjenestemændene først indenfor Dansk Jernbaneforbund, derpaa indenfor Jernbaneforeningen og senere med Tilslutning fra de øvrige Eters Foreninger, vedtog at indgaa med de kollektive Masseopsigelser. Det forekommer mig derfor, som jeg har sagt, at den højtærede Finansminister kunde have taget denne Sag paa en noget anden og mindre overlegen Maade end den, jeg her har fremstillet. Der herskede faktisk og hersker endnu i dette Øjeblik en Nødtilstand indenfor store Kredse af Statstjenestemændene, og en større Forstaaelse af dette Forhold maatte efter min Opfattelse kunne have været udvist af den højtærede Finans-